

VYHAZOVAČ

A man in a dark jacket and pants is walking away from the camera on a city street at night. The street is wet, and there are long, colorful light trails from cars and streetlights. In the background, there are modern buildings with lit windows. The overall atmosphere is dark and mysterious.

DAVID GORDON

MAFIE, FEDERÁLNÍ AGENTI A VYDATNÁ DÁVKA ČERNÉHO HUMORU

VYHAZOVAČ

Copyright © 2018 by David Gordon

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Jansa, 2020
Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-883-6 (pdf)

VYHAZOVAČ

DAVID GORDON

The logo for the publisher 'VENDETA' features the word in a bold, sans-serif font. A stylized lightning bolt graphic is positioned to the left of the text, with its tip pointing downwards.

Mé rodině a přátelům

ČÁST I.

Když toho nalitého amerického fotbalistu popadl amok a pokusil se unést striptérku, všichni křičeli, kde je vyhazovač. Ožrala, obrovský zrzavý vazoun, se vrhl na pódium jako hladový neandertálec na švédský stůl, chňapal rukama a hnal se přímo na Kimberley. Vysokou blondýnu s postavou futuristické italské sochy stáhl z jeviště a hodil si ji přes rameno jako King Kong. Servírka se sice ohradila, ale tu odmávl stranou jako dotěrný hmyz. Barman, udělaný maník a crosfitácký maniak, ho udeřil břicha. Obr akorát zamrkal, jako by se na vteřinku zamyslel, a pak ho jednou ranou vyřídil. Proletěli se i jeho vlastní kamarádi, kteří se ho snažili zpacifikovat. Byl totálně zpitý a řval: „Já se ženit nechci!“ No prostě – rozlučka se svobodou, která se jaksí trochu zvrtila.

A tak se Crystal, holka, co se právě do New Yorku přistěhovala z Filadelfie, rozběhla najít vyhazovače Joea, který měl zrovna pauzu a seděl vzadu v kukani, popíjel kafe a četl si v tlusté bichli s oslíma ušima. Byl to *Idiot* od Dostojevského. Na první pohled nic moc. Docela hezoun, pokud jsi na vysoké, štíhlé a ležérně zanedbané bílé kluky, což ona občas byla. Ale rozhodně to nebyl takový ten svalouš jako ty gorily v černých kvádrech, které vídala u vchodů do podobných podniků.

Tenhle chlápek měl na sobě džíny, staré kotníkové tenisky a tričko s nápisem „OSTRAHA“, jenže ten obr byl asi čtyřikrát tak velký. Být to strom, tak ho můžeš rozříznout napůl, nalít do něj vroucí bublinky a Joe i s Crystal by se v tom dutém kmeni mohli vyvalovat jako ve vířivce.

„Hej, ty!“ křikla na něho. „Ten blbec! Potřebujem píchnout!“

Joe zvedl pohled, lehce se pousmál a přehnul stránku v knize. Pak uviděl, kam Crystal ukazuje. Obr si to razil davem a podle všeho vlekl nebohou Kim k sobě do doupěte, aby ji tam později snědl. Joe mu v poklidu zastoupil cestu.

„Hej! Ty! Kokote!“ zařval. „Tady.“

Hromotluk se zamračil a zaostřil na Joea jako býk na červený hadr. „Takhle mi neříkej.“

Joe se ušklíbl. „Co si takhle trochu zalaškovat?“

Titán zavrčel, odstrčil Kim stranou, až se zarazila o stůl s asijskými turisty. Pak se vrhl na Joea. Crystal nebylo moc dobře, protože čekala, že mu obr ten hezký ksichtík pěkně zmaluje. Vazoun vystartoval. Jeho pěst vyletěla jako perlík proti Joeovi, ale ten se elegantně přikrčil, lehce se na špičkách přisunul a zespodu obra kopl do holeně. Ten zavrával a v tentýž moment se Joe natáhl a zmáčkl mu nějaký bod na tlustém krku.

„Au!“ zavyl obr bolestí jako raněná obluda a pokusil se Joea setřást. Ten ale mačkal o to silněji.

„Klídek, klídek. Jdem,“ řekl a vedl ohnutého, naříkajícího a sténajícího giganta. V zástupu se vytvořila ulička, kudy prošli až ven. Kimberly s pomocí turistů pomalu vstala.

„Tý jo,“ otočila se ke Crystal. „Fakt dobrej vyhazovač.“

Crystal přikývla. „Asi se vyplatí si o idiotech něco přečíst.“

Venku, na schodech klubu Rendezvous – NEJLEPŠÍHO PÁNSKÉHO KLUBU VE ČTVRTI QUEENS, HNED KOUSEK OD LETIŠTĚ – seděli bok po boku Joe a ten obr. Byla teplá letní noc. Vzduch byl měkký a svěží, jako kdyby ho přivezli z venkova. Letadla nad hlavami klidně mohly být komety. Hromotluk plakal. Mimochodem, jmenoval se Jerry, a teď tu celý zhroucený a shrbený seděl a popotahoval a Joe ho plácal po zádech. Nejvíce ze všeho teď Jerry připomínal nějaké obrovské růžové mimino. A přesně jako mimino byl sice rozkošný, ale nikterak bystrý, takže aniž by to třeba chtěl, byl schopen dost ublížit.

„Když se napiju, tak vůbec nevím, co dělám,“ řeklo obří mimino a utřelo si nos. „Přestávám se ovládat. Dyť já přece nejsem zlej. Miluju svoji snoubenku.“

Joe přitakal. „Já vím, kámo. Taky to znám, věř mi. Jestli potřebuješ pomoct, klidně řekni.“

Jerry se na něj podíval a v neonovém světle se mu zablýskly slzy. „Joe, bojíš se někdy?“

Joe se úsečně a nahlas zasmál. „Jerry, každej podělanej den se budím hrůzou.“

„Fakt? Čeho by ses ty tak moh bát, prosím tě?“

Joe se na chvílku zamyslel. Drbal se na bradě a hleděl nahoru na letadlo, které – což nevěděl – letělo do Benátek. Usmál se a znovu se otočil na Jerryho. Vtom dorazil zákon.

A opravdu. Odevšad se vynořily ruce zákona s vytaženou zbraní. Ostrá akce. Zpoza budovy přibíhali chlapíci z jednotky zvláštního nasazení, něco přitom chrochtali a vyštěkávali rozkazy; jako dětská autíčka se sjížděla černá SUVéčka, ze kterých vylézali nakrátko vystříhaní federálové. A panáci v uniformách newyorské městské policie, tedy povětšinou přeplácení hlídači, uzavírali dopravu a zajistili parkoviště.

„Hej, hej, v klidu,“ řekl nevzrušeně, ale hlasitě, Joe. Zvedl ruce, ale jinak zůstal klidný. „Všechno v pohodě. Žádný zbraň nemá.“

Jerry už byl opravdu vyděšený, mrkl na Joea a taky zdvihl ruce.

Těžkooděnci k nim doběhli, prošacovali je a pořád něco mumlali.

„Čistý!“

I když sirény utichly, majáky nepřestávaly červeně blikat a Joe s Jerryem se koupali v bílé záři reflektorů. Oslepení a zmatení mrkali.

„Jsme v pořádku,“ zvolal Joe. „Falešnej poplach. Žádnou pomoc nepotřebujeme.“ Joe nevěděl, kdo policii zavolal, ale nejspíš to byl nějaký civil, kterého vystrašila ta rvačka. Tohle území patřilo Giovi. A Gio je přesně ten týpek, který policajty nevolá. Takoví volají Joea.

Přistoupila k nim agentka Donna Zamorová. Na sobě měla bundu s nápisem FBI, vlasy schované pod čepicí, taky FBI, na opasku placku. Prostě ohoz, který říká *Ne že mě náhodou zastřelíš*. Ale i tak jí to docela slušelo.

„Díky, že jste přišla,“ řekl Joe. „Ale už nám je o dost líp.“

„To ráda slyším,“ řekla pobaveně. Zbraň zastrčila do pouzdra.

Joe se usmál, a tak si všimla, že má hezké oči, rovněž s jakýmsi výrazem pobavení, i když těžko říct nad čím.

„Jo,“ pokračoval. „Obyčejný nedorozumění. Žádnou pomoc od vás nepotřebujem.“

Teď se zase musela zasmát ona. „Máte pravdu. Jde o nedorozumění,“ řekla a vytáhla pouta. „Nepřijeli jsme vám pomáhat. Přijeli jsme vás zatknout.“

Joe se postavil a pomohl Jerryemu na nohy. A jak se tak otáčel, aby mu Zamorová mohla nasadit klepeta, zaslechla ho, jak se taky směje.

Telefon Gia probudil. Byl to jeho vlastní mobil, služební, na jedno použití. Často je měnil. Ne že by po telefonu sděloval něco důležitého, ale bylo chytré ho mít. Na volání manželce, esemesky dětem a posílání fotek ryb, které chytil na jachtě, měl jiný. Nebyla to ani pevná linka, kterou používali víceméně akorát jeho a manželčini příbuzní. A v tuto noční dobu – křistepane, na budíku u postele už byly dvě hodiny po půlnoci – to mohlo znamenat, že je někdo po smrti nebo ve špitále. Carol vedle něho zamručela.

„Co je?“

„Nic, miláčku, spi. Volaj z práce,“ řekl Gio, poplácal ji po rameni a odešel s mobilem do koupelny. Za čtyři hodiny Carol vstane k meditaci, pak si zacvičí pilates a vzbudí děcka. Opatrně za sebou zavřel a posadil se na poklop od záchodu. Mramorová dlažba ho studila do chodidel.

„Cože?“

Hlas patřil Fuscovi. „To jsem já. Musíme si promluvit.“

„Teď?“

„Čím dřív, tím líp.“

„Už jedu. Sejdeme se tam.“

Zmáčkl červené tlačítko. Teď se hlavně mobilu zbavit – jen co bude pryč z domu.

Gio byl ganster, příslušník mafie. Vysoko postavený profesionál třetí generace na poli organizovaného zločinu. Kdo by ho ale spatřil či potkal, případně ho navštívil u něho doma na Long Islandu na velkém pozemku v klidné čtvrti plné zeleně, kde měl obrovský, nicméně vkusný šindelový dům s nekonečným trávníkem, zeleninovou biozahradou a bazénem, v životě by ho to ani nenapadlo. Jeho žena Carol byla dcerou psychologky a teď, když už děti odrůstaly, měla vlastní praxi. Jeho potomci byly typické americké děti se vším dobrým i špatným, co je pro ně typické – mazané, chytré, přitroublé, šťastné, líné, zkažené a rozkošné. Jak takový gangster vypadá, znali z rapových klipů, a jediný člověk, kterého by jeho syn nejraději odpráskl, byla učitelka matematiky. Měli za to, že Gio se věnuje rodinnému podnikání. Což taky dělal, jenže oni věděli jen o té legitimní půlce: rozpínajícím se realitním impériu. Spravoval hlavně komerční nemovitosti, avšak patřilo mu i pár obytných budov v Brooklynu a Queensu, které nedávno značně podražily. Dále měl prvotřídní investiční portfolio, sestávající z širokého spektra modrých žetonů, technologických akcií, zahraničních investic, a dokonce i něco hedgeových fondů a venture kapitálu. Vlastnil společnost pro stavbu silnic a dálnic, firmu s kamiony a působil jako generální dodavatel. Veškerý byznys spravovali jeho bratřanci, sestřenice, synovci a neteře, samozřejmě pod jeho dohledem. Zdědil ještě pár rodinných podniků, jako například rybí restauraci, kde v létě musely jeho děti pracovat a kterou obě tak nenáviděly – a kterou nenáviděl i on, když tam taky pracoval, vařil krevety a utíral rajskou omáčku – a na níž byla nejdražší parcela na nábřeží, kde stála. Kdyby ji prodal nebo v ní na zdi vyměnil jedinou Sinatrovu fotku, tak by ho jeho vlastní ovdovělá matka zabila. Její dědeček si ji otevřel hned po příjezdu do Ameriky. Giovanni se jmenuje po něm.

Ještě z dalšího důvodu by si člověk nepomyslel, že je Gio gangster. Tvrdě totiž pracoval na tom, aby budil zdání bezúhonného občana. Vystudoval vyšší odbornou školu i obchodní akademii, dokonce byl na stáži na Wall Streetu. Jakmile se vyšvihl, přesunul pozornost rodiny od starého, i když stále pulzujícího světa hráčství, sexu, vyděračství a lichvářství k modernějším, byť ne tolik barvitým druhům zločinu, jako jsou podvody s internetovými kreditkami, manipulace s akcemi nebo praní špinavých peněz. Nenosal hedvábí z Little Italy, ale obleky od Brook Brothers. Jezdil audinou. Hrál golf s doktory a soudci. Na pár týdnů, když mu vyletěl cholesterol a žena začala jančit, se dal dokonce na vegetariánství.

I tak byl Gio pořád gangster. Ale když byl na cestě do restaurace Parkview, aby se tam setkal s detektivem z newyorského policejního oddělení Jimmym Fuscem, chorobně závislým hráčem, který mu dodával informace v naději, že tak částečně splatí svůj stále narůstající dluh, tak se v autě dozvěděl, že v jeho klubu udělali štáru. Někdo totiž nahlásil ty erotické masáže, které se tam za peníze občas provádějí ve VIP salonku. První, co mu přišlo na mysl, bylo *Tu zkurvenou krysou, která mě napráskala, zabiju. Zařizu ho a ten jeho ukecanej jazyk mu protáhnu dírou v krku. A to se nebavíme o tom, kolik ho to stojí na měsíčních úplatcích.*

„Co se kurva děje, Jimmy?“ zeptal se Fusca, když se usadili na zadní sedačky nastartovaného audi za restaurací, kousek od zaparkovaného Fuscova erárního chevroletu. „Myslel jsem, že za ty prachy jsem proti takovejmhle sračkám imunní.“

Fusco nervózně pokrčil rameny. Strašně rád by si dal cigaretu, ale věděl, že v Giově autě se to nesmí. „Gio, já za to nemůžu. Přísahám. Nemůžu s tím nic dělat. To je věc federálů. Však víš, jak teď po nich jdou.“

Gio se zatvářil nechápavě a zavrtěl hlavou. „Hele, jasně, já vím, v restauraci nabízíme nějaký to zelí a trochu koksu“ – vztyčil prst – „ale nikdy děckám a nikdy u školy. Přes to nejede vlak.“

„Ne, Gio. Nejde o fet. Honěj teroristy z toho Islámskýho státu. Celý město je na nohách.“ V Gioových očích viděl, že ho to rozzuřilo. Zabořil se do sedačky, i když se nikam nejelo.

Gio pronesl monotónním hlasem: „Ty si myslíš, že jsem terorista? Ty si myslíš, že mám s tím svinstvem něco společného?“

„Ne! Jasně, že ne!“ mávl Fusco rukou, jako by chtěl Gio zchladit. „Ani federálové si to nemyslej. Nejde jim konkrétně o tebe, jdou po všech.“ Nadechl se. „Oba přece víme, že ty jseš ten poslední, o kom by se dalo říct, že je terorista, o tom žádná. Ale při vši úctě... co ty kšefty s nelegálníma zbraněma? Co ty zisky z prodeje drog po celým světě? A praní peněz? A pašování černejš imigrantů? A neregistrovaný sexuální pracovnice?“ Znovu se ušklíbl v neblahém očekávání dalšího výlevu. „Víš, tohle je novejš svět. Maj informace o konkrétních podezřelých, který v New Yorku něco chystaj. A do doby, než ty obavy trochu opadnou nebo než policajti a federálové něco najdou, tak budou všichni pod tlakem – ty, já, prostě každej.“ Fusco si povzdechl a reflexivně si dal cigaretu do úst. „A ať chceš, nebo ne, člověk pod tlakem promluví.“

„Tady si to nezapaluj.“

„Ne.“ Vytáhl cigaretu z pusy. „Ani jsem nechtěl.“

Gio se nadechl. Už se uklidnil. Zamyslel se. „Takže,“ řekl s náznakem úsměvu, „kdo promluvil o mým klubu?“

Když už byl Joe v lochu, snažil se z toho vytěžit maximum. Seděl na lavičce v přeplněné zadržovací cele a klábosil se svým novým kamarádem Jerryem i dalšími, známějšími tvářemi. Byli tam namačkáni jako cestující v dopravní špičce, jen s tím rozdílem, že tady byl uprostřed nerezový záchod. Dnes večer zřejmě udělali zátať na všechny: na čínskou sázkovou kancelář, ruský nevěstinec, kokainové doupě v Bronxu, autodílnu na kraji města, kterou provozovali Dominikánci, nebo skladiště kradeného zboží ve čtvrti Crown Heights – šperků, foťáků a další elektroniky – které vedli chlapíci v jarmulkách. Všechny je obklíčili policisté a federálové, odvedli je v poutech, naložili do autobusů, důkladně je vyslechli a šoupli za mřížce, než se uvidí, co dál. Bylo tady celé město. Bylo to jako třídní sraz organizovaných zločinců.

Každý tvrdil to samé: je to jako výjimečný stav. Všechno, co má ruce nohy – federálové, městská i státní policie – všichni společně zaklekli na kařdičkou část newyorského podsvětí a snažili se poschovávané strašáky vykourit z děr. Nikoho ale nenašli. Byla to kolosální ztráta času. Věděl to každý v cele i každý venku, přinejmenším do hodnosti kapitána. Ale dokud se média a politici nepřesvědčili, že to myslí vážně, dokud se

zděšená veřejnost neuklidnila, dokud daňoví poplatníci a voliči – z nichž ani jedni tady neměli moc silné zastoupení – viděli pod každou postelí sebevražedného bombového atentátníka a dokud se pozornost celého světa nepřesunula jinam, nikdo nic nepodnikal. Jinak řečeno, Joe byl bez práce.

Jerry byl nervózní. „Joe, já jsem nikdy předtím zavřenej nebyl. Jo, párkrát mě stopli, ale nikdy nic takovýho jako teď.“ Očima přelétl ten houf. „Tyhle chlapíci jsou kriminálníci?“

„Pokud vím, tak jo,“ řekl Joe. „Ale neboj. Prostě se mě drž. Už jsem si zavolal. Budeme venku nejdýl...“ Zaváhal, nechtěl toho slíbit příliš. „... no, určitě se odsud dostanem.“

Pak se k nim protlačil Derek. „Čau, Joe!“

„Čau, Dereku.“ Podali si ruce. Joe měl Dereka rád, toho čínského kluka ze čtvrti Flushing. Byl mladý, jednadvacet, nanejvýš dvaadvacet, ale na rozdíl od mnoha jiných mladíků se netrápil tím, že by na člověka musel za každou cenu udělat dojem, a ani nevrčel, když ho neudělal. Takové chování Joea unavovalo. Derek měl ale pozitivní přístup. Byl spíš takový optimistický kariérista a dychtivý profesionál. A tou profesí byla zlodějina.

Joe ukázal směrem k přeplněné lavičce. Deset chlápků tělo na tělo. „Řek bych, ať si sedneš, ale to bys musel mně na klín.“

Derek se zazubil. „To je dobrý. Nechám sedět seniory. Jako v autobusu.“ Rozhlédl se. „To je ale mrdník, co?“

„Jo, tos vystih.“

„Člověče, strejda musel zavřít tři kšefty. Je v prdeli.“

„To se dalo čekat.“

Derekův strýc měl hodně hráčských doupat v čínské čtvrti. A taky do Číny přes černý trh převážel kradená auta, šperky a starožitnosti, podstatnou část toho, co Derek nakradl.

Derek se příkrčil a tišším hlasem se zeptal: „Kdo to je?“ a kývl bradou na Jerryho.

„Jenom týpek z klubu. Je v pohodě.“

Derek se naklonil ještě blíže. „Hele, vypadá to, že budeš jako já bez práce, tak jsem si myslel, že bych ti moh něco prozradit.“

Joe lehce kývl hlavou. Sice jen pár milimetrů, ale Derekovi to stačilo, aby pokračoval: „Jde o loupež. Je na to smlouva. Plán, zákazník, všechno už je zařízený. Akorát nám chybí jeden chlap.“

„Na co?“

Derek se ušklíbl. „Vím, že nemáš rád dřinu, ale umíš řídit.“ Lehce šťouchl Joea do ruky. „Jseš jeden z mála, kterejm bych za volantem věřil.“

Joe se zasmál. „Díky, ale nevím. Přesně jak říkáš, jsem starěj a línej. Ale zní to...“ pokrčil rameny, „... dost zajímavě.“

„Jo, jasně, zahrajem si na kovboje a indiány nebo tak. Ale já si potřebuju vydělat prachy. Za měsíc se žením.“

„Fakt? Blahopřeju. Tady Jerry taky.“

„Nekecáš?“ vzdechl Derek. „Ty vole, já tu holku miluju, ale popravdě už nevím, jak dál.“

Joe se postavil a pustil Dereka sednout. „Jerry taky ne. Vy dva byste si měli promluvit.“

* * *

Ven se Joe dostal až druhého dne. Giův právník ho odtamtud vytáhl spolu s dalšími zaměstnanci klubu. Jerrymu a Derekovi zase pomohli příbuzní a kamarádi, kterým zavolali. Pořád dokola je znovu a znovu vyslýchali, takže než z nápravného zařízení vylezli na Baxter Street jako svobodní občané, bylo poledne a Jerry a Derek měli dost času se skamarádit. Jerry stačil oba přemluvit, aby mu přišli na svatbu. Oba je objal a odběhl. Jeho táta neměl kde zaparkovat, stál s autem v silnici a vztekle troubil. Derek se vypařil v tichosti – vklouzl do bílého BMW, které vrnělo o ulici dál. Joe si řekl, že si

zajde na ledovou kávu do jednoho z vietnamských bister naproti záchytce, kam chodil na pho a křupavé olihně skoro od té doby, co ho začali zatýkat: silné černé kafe překapané na sladké, lepivé kondenzované mléko a nalité na led. Vtom spatřil tu rozkošnou federálku z minulé noci. Stála bokem, na očích sluneční brejle, a přihlížela promenádě zadržovaných. Na sobě teď měla kostým z jakési jemné černé látky a pod ním hedvábnou bílou blůzku. No, FBI jako ze žurnálu. Byla kravaťák, ale ten oblek měla elegantně střižený, k úzkým ramenům jí perfektně padl a zdůrazňoval křivky hrudníku a boků. Určitě něco stál. Stejně tak účes: vlasy měla rozpuštěné a Joe si všiml, jak jsou dlouhé, lesklé a černé. Dokud je nespatriil na denním světle, neuvědomil si, jak hodně černé. Usmál se a krátce zamával, a když odvětila kývnutím, přišel k ní.

„Dobrý den,“ řekl.

„Dobrý,“ řekla, aniž by se na něho podívala, přinejmenším neotočila hlavu. „Jaká byla noc?“

„Už jsem zažil horší. A co vy?“

„Měla jsem napilno,“ řekla. „Moc jsem toho nenaspala.“

„To je špatný. Tolik vás zase neplatí, abyste tak dřela.“

Podívala se na něho. „Kdo říká, že jsem pracovala?“

Joe se zasmál. Dodalo mu to odvahy, a tak navrhl: „A co takhle, v rámci dobrých vztahů, jít se mnou na svatbu? Šla byste?“

Teď se rozesmála ona. Zaskočil ji. „Kdy?“

„Dneska! Ten, kterému jste vtrhli na rozlučku, se žení.“

„V tom případě si nejsem jistá, zda bych tam byla vítána.“

„Jasně, že byla. Jerry je dobračisko. A navíc to bude skotsko-korejská svatba. Čekám, že to bude divočina.“

„Je to lákavé, ale mám dost práce. Možná někdy jindy.“ A teď se usmála opravdu upřímně a přímo na něho. Otočila se a vešla dovnitř. Joe ji sledoval a pak spatřil Crystal a Kimberly.

Byly ve skupině žen, které právě propouštěly jinými dveřmi.
Mířily k černému autu, které tam na ně čekalo.

„Nazdar, dámy,“ zavolal a šel k nim. „Svezete mě?“

Agentka Donna Zamorová byla sama sebou překvapená. Neuhlídala se. Dovolila, aby ji okouzлил, a než si to uvědomila, zjistila, že dokonce flirtuje, a to s pachatelem a vyhazovačem ze strip klubu, jenž si říká Joe. To tedy hodně klesla, přestože její milostný život byla jedna velká tragédie. *Kdo říká, že jsem pracovala?* To byla nestoudnost, pomyslela si. A nerozum, kdyby ji slyšel někdo z partáků. Proč se tedy usmívala, když si vybavila, jak se smál on? Ten jeho šťastný výraz překvapení a náznak nějakého tajného vtípku... Ale žertoval s ní? Nebo si z ní dělal legraci? Nebo ze sebe?

Ale to je jedno, úsměv je úsměv, musí se to brát, jak to je. Pořád zašitá v té pitomé kanceláři bez vyhlídky na postup, děsná nuda, žádná akce, a přesto musí nosit do práce zbraň. Dělá na hotline, bere telefony a poslouchá stížnosti místních občanů na to, že sousedova popelnice podezřele smrdí. Pročítá e-maily od bdělých občanů, kteří si všimli, že řidič taxíku má muslimsky znějící jméno nebo že někdo nechal v metru krabici od pizzy nebo že na střeše je hlučná párty s mexikánskou hudbou. Co na tom, že sama je zčásti Mexičanka a zčásti Portorikánka. Co na tom, že má diplom a je nejlepší střelec ze třídy v Quanticu. V šatně FBI vládne

kultura bílého machismu. Blbci, to je její úděl. Musí se zabývat každým troubou, který něco vidí nebo říká. Nekonečná nuda, pokud ovšem nějaké udání není důvodem vytáhnout paty z kanceláře. Jako v případě toho feťáka z Canarsie, který volal, že blondýnky ve VIP salonku v klubu Rendezvous právě ručně obšťastňují byznysmeny z Blízkého východu. To se sbalila a vyrazila tam. Aspoň se na jeden večer dostala ven na vzduch a mohla se trochu nadechnout. A dokonce se snad i proběhnout.

Povzdechla si a mrkla na fotografie a náčrty nejhledanějších tváří na seznamu teroristů. Celý den na ni hleděly, vysmívaly se jí, jen ať si je pěkně hledá v té hromadě hnoje, kterou přehazovala. Vztyčila na ně na všechny prostředníček. Zadrnčel telefon. Dorazila vystydle kafe a připravila se na vyřízení dalšího bezúčelného hovoru. Byla to přímá linka na ni, takže zase nejspíš nějaký slizoun nebo paranoidní schizofrenik, který chce finanční odměnu. Zvedla ho.

„Dobrý den, agentka Zamorová, chcete ohlásit zločin?“

„Ahoj,“ ozval se přátelský, neslizký a neschizofrenický hlas. „Jmenuji se Giovanni Caprisi. Mohl bych se stavít a popovídat si?“

Zasranej Giovanni Caprisi. Gio Gentleman. Přijít sem. Osobně. Popovídat si. Do prdele. Donna se hlasitě rozesmála. To by byla výhra. Velká ryba. Hlava toho zatraceného mafiánského klanu a přijde dobrovolně. Kdo ví, co chce nebo koho chce napráskat? Možná ji chce varovat před konkurencí nebo sokem z vlastní rodiny. Možná s tím chce seknout, stát se korunním svědkem a jít do programu na ochranu svědků. Kdyby to bylo tohle, udělala by si na tom kariéru. Každopádně by se dostala z tíšňové linky pryč.

Proto mu řekla ano, určitě, jen přijďte. Zavolala dolů a dala jim jeho jméno. Pak si odskočila na záchod, dala se dohromady a vrátila se, aby v klidu počkala, až zaklepe na dveře.

„Agentko Zamorová, váš host je tady,“ řekl mladý agent v sáčku, vystříhaný na ježka.

„Díky. Pošlete ho dál.“

Chlapec podržel dveře. A tam, v letním obleku fakt pěkné barvy, v bílé košili s modrou kravatou, s vyleštěnými polobotkami a rolexkami a bez zlata a prstenů, kromě snubního, stál Gio. Usmíval se.

„Agentka Zamorová? Je mi potěšením se s vámi setkat.“

„Také mě těší, pane Caprisi.“

Potřásli si rukama.

„Říkejte mi, prosím, Gio.“ Rozhlédl se po maličké místnosti bez oken. „Jsem tu správně? Sem se chodí, když chce někdo spolupracovat?“

„Jednoznačně,“ řekla a sundala ze židle hromadu nepotřebných dokumentů. „Sedněte si, prosím. A buďte si jist, že cokoli budete od nás výměnou za spolupráci potřebovat, o to se postarám.“

„Skvělé. Doufal jsem, že to řeknete.“ Oprášil sedák, povytáhl nohavice a posadil se.

„Pokud potřebujete ochranu pro rodinu, novou totožnost, nebo dokonce nový obličej – žádný problém.“

„Nový obličej!“ Rozesmál se a pohladil si bradu. „Co je špatného na tomhle? Právě jsem ho oholil. Vám se nelíbí?“

„Ne ne ne, to je... velmi pěkný obličej. A taky moc pěkně dohladka oholený. Myslela jsem... výměnou za vaše svědectví. Pokud se rozhodnete spolupracovat a svědčit proti svým společníkům v organizovaném zločinu.“

Gio se zasmál ještě hlasitěji. „Promiňte.“ Nabral dech. „Promiňte, ale s někým jste si mě spletla. Já jsem přišel pouze jako starostlivý občan. O žádném organizovaném zločinu nic nevím. To mi připadá jako oxymóron.“

Donna klesla na židli, stejně jako klesly její naděje. „O čem tedy se mnou chcete hovořit?“